

Peter upírá pohled přímo před sebe. „Ale já chci. Myslel jsem si, že už jsem s tím skoncoval, ale je to tu zas. Jako po-dělanej opar.“

Chtěla bych ho uklidnit, rozesmát, přimět ho na to celé zapomenout. „Chceš tím snad říct, že máš opar?“ zeptám se ho škádlivě.

„Laro Jean, to není vtipný.“

„Promiň.“ Položím mu ruku na paži. „Pojedme pryč.“

Peter nastartuje motor. „Kam bys chtěla jet?“

„Kamkoli. To je jedno. Prostě jed.“ Nechci narazit na ni-koho, koho známe, nestojím o vědoucí pohledy a šeptané pomluvy. Chci se jen schovat. V Peterově Audi, v našem ma-lém útočišti. Aby na mně moje neradostné myšlenky neby-ly vidět, zářivě se na Petera usměju, tak zářivě, že mi úsměv zdráhavě, ale přece jen opětuje.

Peter se při řízení uklidní, a když dojedeme k mému domu, má už zase dobrou náladu. Zeptám se ho, jestli by nechtěl jít k nám a dát si pizzu vzhledem k tomu, že dneska máme pizzo-vý večer a tak. Lákám ho na to, že si na svou pizzu může vybrat jakékoli přísady. Peter ale zavrtí hlavou a odpoví, že by měl jet domů. Je to poprvé, co mi nedá pusy na rozloučenou, a já se cí-tím provinile z toho, jak špatně se cítí on. Je to částečně i moje vina, to vím. Peter má pocit, že musí všechno napravit kvůli mně, a teď taky ví, že se mu to nepovedlo, a strašně se tím užívá.

Když vejdu do kuchyně, táta už na mě čeká. Prostě jen sedí u kuchyňského stolu a čeká, obočí má svraštěné. „Proč mi nezvedáš telefon?“

„Promiň, mám vybitou baterku. Děje se něco?“ Podle toho, jak vážně se na mě dívá, se rozhodně něco děje. „Musíme si promluvit, Laro Jean. Pojd' se posadit.“

Zaplaví mě vlna strachu. „Proč? Co se děje, tati? Kde je Kitty?“

„U sebe v pokoji.“ Sundám si batoh a tak pomalu, jak to jen jde, se šinu ke stolu. Sednu si vedle táty, který složí ruce a ztěžka vzdychne.

Promluvíme oba zároveň. „Je to kvůli tomu profilu na se-znamce, co jsem ti založila? Ještě není ani aktivní,“ řeknu já a táta se v tutéž chvíli zeptá: „Proč jsi mi neřekla, co se děje ve škole?“

Srdce mi spadne až do kalhot. „O čem to mluvíš?“ Ješ-tě pořád doufám, modlím se, aby měl na mysli něco jiného. Ať mi řekne, že propadám z chemie, cokoli, jen ať nejde o to video z vířivky.

„To video. Ty a Peter.“

„Jak jsi na to přišel?“ zašeptám.

„Volala mi výchovná poradkyně. Má o tebe starost. Proč jsi mi o tom neřekla, Laro Jean?“

Vypadá tak přísně a zklamaně a to mě trápí nejvíc. Cítím, jak mě pálí oči. „Protože... jsem se styděla. Nechtěla jsem, aby sis o mně myslel... tohle, tati. Přísahám, že jsme se je-nom líbali, nic víc.“

„Já to video neviděl a ani se na něj nehodlám dívat. To je tvoje a Peterova soukromá věc. Je mi ale líto, žes ten den ne-měla víc rozumu, Laro Jean. Každá věc, kterou uděláme, má dalekosáhlé důsledky.“

„Já vím.“ Po tvářích se mi kutálí slzy. Tatka mě chytne za ruku. „Strašně mě mrzí, že jsi za mnou nepřišla, když to ve škole bylo takhle zlé. Tušil jsem, že se něco děje, ale nechtěl jsem na tebe tlačit. Vždycky myslím na to, co by udělala tvo-je mamka, kdyby tu ještě byla. Já vím, že to není lehké, když si doma nemáš s kým jiným popovídat, jen s tátou –“ zlomí se mu hlas a já se rozbřečím naplno. „Ale já se snažím. Fakt se snažím.“

Vyskočím ze židle a vrhnu se mu kolem krku. „Já vím, že se snažíš,“ vzlykám.